

Agent Samantha Parksová

Aleš Holaň

● ■ **pointa**

Agent Samantha Parksová

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Aleš Holaň
Agent Samantha Parksová – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Agent Samantha Parksová

Aleš Holaň

[**Obsah**

Kapitola 1: Helon 2	7
Kapitola 2: Hledání začíná	17
Kapitola 3: U Prokletého	38
Kapitola 4: John Malík	55
Kapitola 5: Bob Graham	72
Kapitola 6: Nabídka	75
Kapitola 7: Rozhovor	87
Kapitola 8: Noční přepad	99
Kapitola 9: Odveta	120
Kapitola 10: Zatčení	135
Kapitola 11: Konec	144
Kapitola 12: Seznamte se, John Smith	151

[Kapitola 1 Helon 2

Byla hluboká noc. V kancelářské budově v centru Londýna skoro nikdo nebyl, místo obvyklého denního ruchu se ozývalo pouze monotónní hučení klimatizace. Jednou z mála přítomných osob byl mladší muž v perfektním obleku, s krátkými světlými vlasy a hladce oholený. Dokonalý úředník. Seděl za stolem v otevřené kanceláři, za zády měl prosklenou stěnu oddělující jej od další místnosti. Byl zcela soustředěný na monitor, dokud ho nevyrušilo klapání vysokých podpatků v nepřírozeně rychlém tempu.

Vzhlédl od své práce. Blížila se k němu žena ve večerních šatech s hlubokým výstřihem a rozparkem odhalujícím její dlouhé nohy. Černé vlasy s malou ofinkou si nechala volně rozpuštěné, takže jí dosahovaly k ramenům. Muž byl naprosto okouzlen a nemohl od ní odtrhnout oči, dokud nedošla až k jeho stolu.

„Ahoj, Teri,“ prohodila, zatímco on stále nebyl schopen slova. „O co jde? Proč jsem měla tak rychle přijít?“

Konečně se vzpamatoval.

„Ahoj, Same.“ Na její jméno dal zvláštní důraz.

„Dobře víš, že nesnáším, když mi někdo říká Same,“ upozornila ho ostře Samantha a doprovodila to vražedným pohledem. „A také víš, že nerada čekám.“

„Pokud ti nemám říkat Same, tak mi neříkej Teri.“ Terenc pro jistotu sklopil oči a zadíval se na desku svého stolu. „Nevím, o co jde, ale starý už hodinu telefonuje na všechny strany a nevypadá u toho zrovna nadšeně. Hned jak to položí, dám mu vědět, že jsi tady.“

Samantha se podívala za Terence do prosklené místnosti, kde stál zády k nim postarší muž a díval se z okna.

„Dáš si zatím kávu?“

„Dneska už asi stejně nepůjdu spát, tak ano. Dvě kostky a smetanu.“

„Takže jako obvykle,“ usmál se Terenc a na pultu před sebou zmáčknul několik předvoleb. Tím objednal kávu a sám sebe trochu uklidnil. „Dneska ti to sluší. Další rande? Asi se moc nevydařilo, co?“

„Už ti to říkám poněkolkáté. Už s tebou nechodím, nevrátím se k tobě a nejsem povinná ti cokoli vysvětlovat.“ Ironicky se zasmála a dodala: „Ale jestli to musíš vědět, tak jsem byla s jednou holkou. Nějak mě nezaujala, takže jste mě spíš vysvobodili, než že byste mi zkazili večer.“

„Takže ty jsi teď na holky?“ zeptal se Terenc, ale Samantha už ho moc nevnímala. Postarší muž v místnosti za Terencem se otočil, a když ji zahlédl, gestem jí naznačil, aby vešla.

Aniž by Samantha věnovala Terencovi jediný další pohled, otevřela skleněné dveře a vstoupila do ředitelovy kanceláře.

Ten stále telefonoval, takže měla čas si ho prohlédnout. Tmavý udržovaný plnovous, ve kterém už byly náznaky šedin stejně jako v jeho nakrátko ostříhaných vlasech. Rukou jí naznačil, aby ještě vydržela, a ukázal k jedné ze židlí u obrovského stolu.

„Budeme ho potřebovat,“ pronesl do prázdna.

„Zcela jasně řekl, že s námi už nechce mít nic společného,“ odpověděl mu ženský hlas, který vycházel z reproduktoru uprostřed stolu. „A kromě toho už je v důchodu.“

„Ano, ale pokud si dobře pamatuji, tak to řekl vám, když jste po něm chtěla něco, s čím nesouhlasil z osobních důvodů. Ale toto jsou naprosto jiné okolnosti.“

„Ale stejně nevím, jak byste ho chtěl přesvědčit, aby se vrátil do aktivní služby a pomohl nám.“

„To už nechte na mně. Pošlu za ním svého nejlepšího agenta. Teď už musím končit, zavolám, jakmile se dozvím něco nového.“

Přešel k čelu stolu a na pultu zmáčkl tlačítko pro ukončení hovoru. Potom se podíval na Samanthu. „Dobrý večer, agente Parksová. Doufám, že jsem vás nevyrušil u něčeho důležitého, máme tady dost závažnou situaci.“

„Ne, pane. Neměla jsem nic důležitého.“

„Dáte si kávu nebo něco jiného?“

„Už jsem si objednala u Terence, děkuji, pane.“ V tu chvíli se jako zázrakem objevil Terenc s tácem, na kterém byl šálek s kávou. Nabídl ho Samantě a pak stejně magicky zmizel.

Ředitel si sedl ke stolu na místo, ze kterého mohl dosáhnout na ovládací pult.

„Takže můžeme začít.“ Jeho prsty se rozeběhly po ovládacích. Všechny prosklené stěny se zbarvily do černa a celá místnost se ponořila do šera. Nad stolem se objevil hologram lokální oblasti vesmíru se zvýrazněnou Zemí.

„Jak jistě víte, před třiceti sedmi lety skončila válka mezi námi a Krygery.“ Hologram se změnil a nyní ukazoval jinou část vesmíru. Jeden jeho úsek červeně oscilloval. „Byla uzavřena dohoda, která vymezila neutrální zónu o šířce deseti světelných let, do které nesmí vstoupit žádná loď bez předchozí dohody, a stanovila také případný směr rozšiřování našeho a jejich území. Na základě této dohody byly na obou okrajích neutrální zóny vybudovány monitorovací základny, které mají dohlížet na dodržování podmínek.“

Jistě vám nemusím připomínat, že již o dva roky později přerušili Krygerové jakoukoli komunikaci a přes veškeré naše snahy se nám nepodařilo znovu navázat kontakt. Svoji část dohody samozřejmě stále dodržujeme a nevstupujeme do neutrální zóny, ale o to více ji monitorujeme. Máme důvodné podezření, že Krygerové se připravují na další válku, i když zatím nedávají nic najevo.

Díky našim monitorovacím základnám víme, že ani oni nepřekročili hranici zóny. Ale i když jsme se s nimi

pokoušeli spojit, kdykoli jsme zaznamenali větší aktivitu na jejich straně, oni vždy zachovali absolutní rádiový klid.

Tak, a teď přejdeme k problému, který nás momentálně trápí..“

Opět zmáčkl několik tlačítek a na hologramu se rozzářila jedna hvězdná soustava na hranici červeně oscilující neutrální zóny. Začala se pomalu přibližovat, až byly kromě samotné hvězdy vidět také planety, tři vnitřní a pět vnějších, oddělené navzájem pásem meteoritů. Nyní byla zvýrazněna druhá planeta od slunce.

„Helon 2,“ ukázal na ni muž. „Kvůli své blízkosti k neutrální zóně ideální pro vojenskou a monitorovací základnu. Její velikost a přítomnost primitivní flóry umožnila také civilní osídlení. Nyní má již kolem sedmi a půl milionu obyvatel a jako významná zemědělská kolonie dodává přibližně jednu pětinu všech potravin sousedním planetám a vesmírným základnám.“

Po tomto krátkém úvodu se opět objevila mapa celé oblasti. Teď ale kromě planetární soustavy Helon blikala ještě jedna tečka. „Před sedmnácti hodinami odstartovala z Helonu 2 rychlá hlídková loď Tredim, aby nejméně příští dva týdny monitorovala zónu přímo z její hranice. Každých šest hodin měla podávat hlášení, jenomže jsme dostali jenom jedno. Ohlásila, že se nic mimořádného neděje, a poté se odmlčela. Naposledy jsme ji zachytili radary před čtyřmi hodinami na těchto souřadnicích.“

Ukázal na blikající bod, pak opět natáhl ruku k ovládacímu pultu a vzápětí oblast protнула bílá spleť čára, zobrazující plánovanou trasu hlídkové lodi. „Sama vidíte, že to místo je dost vzdálené od jejího původního kurzu. Samozřejmě jsme to začali okamžitě řešit. Bohužel po dalších dvou hodinách jsme ztratili kontakt i se samotnou planetou Helon 2, a to jak s kolonií, tak s vojenskou základnou.“

Odmlčel se, aby Samantha vstřebala nové informace.

Ta chvíli přemýšlela a pak položila jedinou otázku: „Pane, můžou za to Krygerové?“

„To zatím nevíme, ale je to dost pravděpodobné. Už jsme tam poslali další loď z nejbližší základny, aby prověřila, co se stalo. Zároveň jsme začali připravovat flotilu na případný zásah v oblasti. Všechny vojenské lodě, které jsou blízko Země, byly povolány na přezbrojení a lodě u hranic zóny jsou stahovány na své domovské základny, aby v případě nutnosti zajistily jejich obranu. Veškerá ostatní technika, která se momentálně nalézá mezi Zemí a neutrální zónou, se má shromáždit do dvou skupin označených jako I. a II. svaz. Lodě seskupené u Země budou označeny jako III. svaz a předpokládáme, že vyrazí k Helonu za dva týdny. Zálohu budou tvořit další dva svazy sestavené z lodí, které jsou momentálně od zóny příliš daleko a potřebují více času, aby se přemístily k Zemi. My se mezitím budeme snažit získat další informace.“

Hologram pohasl, všechny skleněné plochy opět zprůhledněly a do místnosti se vrátilo světlo.

„Abych řekla pravdu, to jste si tedy pospíšili. Pane, pořád nechápu, co vlastně bude můj úkol. Mám se přidat ke III. svazu jako pozorovatel?“

„Ano, ale až později. Teď vás potřebuji k něčemu jinému.“ Vstal ze židle a postavil se k oknu, jako by se chystal říct něco nepříjemného. „U podepsání původní dohody s Krygery byl jeden vědec, který by se nám teď docela hodil.“

Na chvíli se odmlčel. „Věda je nepochybně důležitá. On je ovšem také zbraňový specialista a v minulé válce s Krygery nám dost pomohl neprohrát.“

„A co to má společného se mnou, pane?“

„Potřebuji, abyste ho přiměla vrátit se do aktivní služby. Nebude to asi jednoduché. Důvodem jeho odchodu byly určité rozepře se zástupcem Organizace... a já osobně si myslím, že už měl zkrátka bojování dost.“

Znovu se dlouze zahleděl z okna. „Abych to řekl slušně, vyjádřil dost velký odpor k Organizaci a prohlásil, že už se nevrátí, ani kdyby... no, zkrátka za žádných okolností.“

„A vy si, pane, myslíte, že bych ho měla přivést zrovna já? Těší mě vaše důvěra, ale jak bych ho měla přemluvit, pokud má k Organizaci takový postoj?“

„Jste můj nejlepší agent a věřím, že si nějak poradíte. Spoléhám na vás.“ Otočil se od okna a zadíval se na Samantha. „Je tady ještě jeden problém. Nevíme, kde se nachází. To bude váš první krok – najděte ho. Dostanete aspoň informace, kde by se mohl vyskytovat.“

Vrátil se ke stolu a zmáčkl tlačítko. „Terenci, připravte ty složky pro agenta Parksovou a zavolejte jí auto. Pojede domů a poté na letiště.“

„Ano, pane,“ ozvalo se z reproduktoru.

Ředitel se opět otočil k Samantě. „Terenc vám předá materiály, které máme k dispozici. Ve složkách naleznete případná místa, kde by ten člověk mohl být, a jména, která v minulosti používal. Pak už to bude na vás. Doma se nezdržujte, jen se sbalte na cestu, letadlo už čeká. Vezme vás, kamkoli budete potřebovat.“

Narovnal se, aby naznačil, že schůzka je u konce. Když Samantha vstala, podal jí ruku. „Hodně štěstí! Váš úkol je velmi důležitý.“

Otevřel jí dveře a povzbudivě se usmál.

Samantha se beze slova postavila před Terencův stůl. Ten jí podal připravený tablet a sklesle oznámil: „Auto čeká venku, asi bys měla jít hned.“

„Abych ti odpověděla na tu otázku, kterou jsi mi položil, než jsem šla k šéfovi... Jo, jsem. Už od té doby, co jsem se s tebou rozešla. Takže nazdar.“

Před budovou už na ni čekalo slíbené auto. Když ji řidič uviděl, stejně jako předtím Terence na chvíli ztratil řeč. Musela lusknout prsty, aby od ní odtrhl pohled a otevřel jí

zadní dveře. Během patnácti minut už byla doma, kde se vysprchovala a převlékla do standardní agentské uniformy, tedy bílé košile, černého saka a kalhot. A samozřejmě elegantní boty. Do příručního zavazadla naházela všechno, co bude potřebovat následujících několik dní – moc toho nebylo –, a vydala se na letiště.

Malé proudové letadlo bylo připravené ke startu. Aniž by se rozloučila s řidičem auta, vyběhla pár schůdků do kabiny, kde ji osobně přivítal pilot. „Dobré ráno, agente Parksová, jmenuji se Stephen Janson. Budu vás doprovázet a také pilotovat. Letadlo má speciální povolení, díky kterému nemusíme podávat letový plán.“ Pak trochu uvolnil svůj postoj. „Takže kam to bude?“

Byl to muž středního věku, vysoké a sportovní postavy. Samantha rychle pohlédla do jeho modrých očí pod světlými, krátce střiženými vlasy a neubránila se úsměvu.

„Dobré brzké ráno, pane Jansone.“ Musela se ovládnout. Neuvěřitelně se jí líbil, ale nemohla si dovolit ani náznak nějakého flirtování. Proto mu nečekaně stroze rozkázala: „Tak to nezdržujte a zamiřte na východ. Střední Evropa. Během letu vám to upřesním.“ Už při cestě autem si totiž prošla údaje, které dostala od Terence, a došla k závěru, že nejlépe bude začít právě v Evropě. Potom si uvědomila, že možná nasadila až příliš ostrý tón, a dodala, jak nejmírněji dokázala: „Prosím.“

Když pilot zmizel v kabině, usadila se do pohodlného křesla, vytáhla tablet, a ještě než se odlepili od země, už byla zabraná do podrobného studia informací a dokumentů o neznámém vědci. Zároveň ji začaly trápit otázky: Jak se může na Zemi někdo ztratit, natož významný vědec, který byl navíc u podepsání dohody s mimozemskou mocností? Na jiné, méně vyspělé planetě by to chápala, ale na Zemi? A k tomu dostala nemalý seznam jmen. Proč by vůbec někdo chtěl anebo musel tak často měnit identitu?

A jak to, že o takovém člověku nikdy předtím neslyšela? Anebo slyšela, aniž by si to ovšem uvědomila? Ze svého laptopu se připojila na databázi osob a začala vyhledávat jedno jméno ze seznamu po druhém. Rozsah omezila pro začátek na střední Evropu, jinak by se to nedalo zvládnout. Našla jednu shodu, a přestože věděla, že je to výstřel do tmy, zapsala si adresu a přes palubní interkom ji poslala přímo pilotovi.

Zavřela laptop, odložila tablet a chvíli vyhlížela z okna. V téhle výšce už svítalo, ale pod sebou neviděla nic než souvislou vrstvu mraků. Dlouho ji to nebavilo. Po chvíli vstala a zašla do pilotní kabiny. „Jak to vypadá?“

„No, abych pravdu řekl, nedostanu vás k cíli blíž než na sto kilometrů. Pokud se tam tedy ještě nezkaží počasí. Přímo v oblasti, kterou jste mi zadala, není žádná přistávací dráha, ale už jsem objednal auto, které nás doveze až na místo. Do přistání zbývají asi tři hodiny a potom ještě tak dvě hodiny po silnici.“

„Nás?“ zeptala se udiveně, ale představa trávení času s tím mužem jí nebyla nikterak nepřijemná.

„Ano, agente. Mám za úkol vás doprovázet a jakkoli vám pomáhat.“

„Jakkoli?“ Uvědomila si, na co myslí. Rychle to převedla do profesionální roviny. „Můžu se zeptat, kolik času jste strávil v terénu?“

„Jako agent? Žádný, ale než jsem vstoupil do Organizace, sloužil jsem ve speciální jednotce Pozemské bezpečnosti.“

„Děkuji, ale myslím si, že na Zemi mi o krk nepůjde. Samozřejmě uvítám vaši přítomnost a pomoc.“ Na odchodu z kabiny ještě dodala: „Musím si teď projít mnoho dokumentů, tak mě prosím upozorněte těsně před přistáním. A ještě něco,“ znovu se k němu otočila. „Nezapomeňte objednat také hotel pro případ, že bychom tam museli zůstat déle.“

„Už to je zařízené, agente Parksová.“

„Děkuji.“ Usmála se. „Říkejte mi Samantha.“

„Dobře, Samantha. Já jsem Stephen.“ Oplatil jí úsměv, ale pak už se musel znovu věnovat přístrojům.

Cestou zpátky ke svému sedadlu objevila malou kuchyňku, na pravé straně hned za pilotní kabinou. Byla to vlastně spíš jen kuchyňský kout, ale luxusně vybavený. Samantin pohled okamžitě přitáhl kávovar, a jelikož celou noc nespala a byly čtyři hodiny ráno, nic jiného ji ani nezajímalo. Chvilku jí trvalo, než v té spoustě důmyslných úložných prostorů a skříněk našla hrnečky a cukr. Lednice a v ní smetana už jí takový problém nedělala. Se silnou horkou kávou v ruce pak usedla na své místo, aby dočetla zbývající dokumentaci o záhadném vědci. Celou dobu ale uvažovala i nad tím, co ze složky nezjistila.

Jak je asi starý, když dohoda byla podepsána před více než sedmatřiceti lety? Jestli tehdy výrazně přispěl k průběhu války, muselo mu být nejméně třicet let, a to by znamenalo, že teď mu bude už kolem sedmdesáti. Ale pak z různých nepřímých informací pochopila, že mu při podepsání dohody bylo aspoň šedesát. Takže stoletý stařík, který zmizel? Mimoděk si vzpomněla na starou knížku, kterou kdysi četla.

V současné době takový věk sám o sobě nebyl nijak výjimečný, hodně lidí se v plné svěžesti dožívalo i sto dvacet. Ale nedokázala si představit, jak by jim takový člověk mohl pomoci v jejich situaci.

Zajímavé bylo, že ani záznamy ke jménu, které našla, nebyly zrovna obsáhlé. Žádná fotka, žádné profily na sociálních sítích, dokonce ani žádná e-mailová adresa. Prostě nic. Jedinými údaji byly adresa trvalého pobytu (což nemuselo být skutečně bydliště), datum narození, podle kterého bylo muži třicet devět let, stav (svobodný) a informace z veřejného obchodního rejstříku, že je majitelem baru. I když to

nemohl být on, musela tuhle stopu prověřit. Už proto, že jinou ani neměla. Pořád tu byla možnost, že je to třeba jeho syn nebo vnuk a mohl by vědět, kde ztraceného vědce najít. Ponořila se tedy opět do spisu a doufala, že tuhle záhadu brzy objasní.